

# RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

## ARREST

nr. 27.253 van 12 mei 2009  
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

---

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 22 februari 2008 waarbij de visumaanvraag van verzoekster wordt verworpen.

Gezien het verzoekschrift dat verzoekster dezelfde dag heeft ingediend om bij voorlopige maatregelen te verkrijgen dat haar een visum kort verblijf wordt afgeleverd.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. BLANMAILLAND, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster treedt op 11 juli 2006 te Marokko in het huwelijk met A.M., een tot vestiging in België gemachtigde vreemdeling.

Verzoekster dient op 17 augustus 2006 te Casablanca een aanvraag in ter verkrijging van een visum gezinshereniging.

Naar aanleiding van deze visumaanvraag geeft het parket van de procureur des konings een ongunstig advies.

Op 22 februari 2008 wordt de visumaanvraag geweigerd. Dit is de bestreden beslissing:

*“Op datum van 29/08/2006 werd er op basis van artikel 10,§ 1, al.1,4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een visumaanvraag ingediend voor mevrouw B.I., geboren te Oulad Benaini, van Marokkaanse nationaliteit;*

*Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 11/07/2006 werd afgesloten met de heer A.M., geboren te Douar Hmamouchen, van Marokkaanse nationaliteit;*

*Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens het toepasselijk recht en in het bijzonder rekening houdende met de artikels 18 en 21;*

*Overwegende dat artikel 21 de openbare orde - exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat onverenigbaar is met de openbare orde.*

*Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.*

*Overwegende dat een dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde. Overwegende dat volgende feiten duidelijk aantonen dat artikel 146 bis van het B.W. van toepassing is:*

- *Er heerst een leeftijdsverschil van maar liefst 18 jaar tussen beide echtgenoten;*
- *De aanvraagster zou een buur zijn van de schoonzus van de heer A. in Marokko;*
- *Deze schoonzus trad op als bemiddelaar in het huwelijk;*
- *Het koppel heeft elkaar niet meer gezien sinds augustus 2006, hetzij anderhalfjaar geleden;*
- *De heer A. werd tijdens het verhoor door de Lokale Politie bijgestaan door diens broer A.: de politie riep deze man verscheidene malen tot de orde aangezien hij de vragen die aan M. werden gesteld zelf beantwoordde zonder deze te vertalen aan zijn broer;*
- *De Lokale politie nam een tweede verhoor af van de echtgenoot in België: hieruit blijkt onder andere dat de man de juiste geboortedatum van zijn echtgenote niet kent, hij geen bewijzen kan voorleggen van de telefonische communicaties met zijn vrouw (en dus ook geen bewijs kan leveren van een langdurige relatie);*
- *Hoewel beide echtgenoten praktiserend moslim zijn, vond er geen religieus huwelijk plaats;*
- *De heer A. verkreeg zelf een verblijfsvergunning in België op basis van zijn huwelijk met A.K.;*
- *De politiediensten besluiten op basis van het verhoor dat het hier geen huwelijk uit liefde betreft maar om een georganiseerd huwelijk ten gunste van mevrouw B. ;*

*Op basis van de elementen overgemaakt door de Belgische Ambassade en het gevoerde politieonderzoek besluit het Parket van de Procureur des Konings te Brussel (ref. 3880/BS/07) dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap maar dat het een schijnhuwelijk betreft uit hoofde van de vrouw.*

*Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen B.I. en A.M. afgesloten huwelijk te erkennen in België en opent het niet het recht op gezinshereniging;*

*Overwegende dat het visumdossier evenmin het vereiste bewijs van ziektekostenverzekering conform de wetgeving noch een medisch attest van de aanvraagster bevat;*

*Bijgevolg wordt het visum geweigerd.”*

## **2. Over de ontvankelijkheid**

Verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet aantooft op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

### **3. Over de rechtspleging**

3.1. Verzoekster heeft op dezelfde datum als de vordering tot schorsing ook een vordering ingesteld tot het verkrijgen van een visum kort verblijf als voorlopige maatregel.

Overeenkomstig artikel 47 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt in het belang van de goede rechtsbedeling de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen samen met de vordering tot schorsing behandeld en afgedaan.

In het verzoekschrift waarin verzoekster de voorlopige maatregelen vordert, zet zij dezelfde middelen uiteen tegen de beslissing tot weigering van visum als in haar vordering tot schorsing. Hiervoor wordt verwezen naar punt 4 van dit arrest. Daarnaast vraagt zij aan de Raad om haar een visum kort verblijf toe te kennen zodat zij haar echtgenoot kan bezoeken en in België de nodige stappen kan ondernemen die aan de overheid een duidelijker beeld zullen geven van de werkelijkheid inzake hun familieleven als koppel.

Er wordt op gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in casu optreedt als annulatierechter overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). In die hoedanigheid kan hij enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het kader van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid (waarvan de vordering tot schorsing een accessorium is, en de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen op zijn beurt een accessorium is van de vordering tot schorsing) niet bevoegd is om uit eigen hoofde een visum toe te kennen. Overeenkomstig de bepalingen in de Vreemdelingenwet (in casu de artikelen 9 en 10) is het toekennen van een visum de bevoegdheid van de gemachtigde van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De Raad is niet bevoegd om aan verzoekster een visum toe te kennen, de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden verworpen.

3.2. Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verwerende partij wordt om die reden verworpen.

### **4. Onderzoek van het beroep**

4.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 10, 11 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de

fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 41, § 1 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van talen in bestuurszaken (hierna: Taalwet Bestuurszaken).

Verzoekster voert aan dat de beslissing overeenkomstig artikel 41 van de Taalwet Bestuurszaken in het Frans moest worden opgesteld omdat zij haar visumaanvraag in het Frans heeft ingediend. De Dienst Vreemdelingenzaken is een centrale dienst die in haar betrekkingen met particulieren gebruik moet maken van die van de drie talen waarvan de betrokkene zich heeft bediend. Daarnaast merkt verzoekster op dat, zelfs al zou de Nederlandstalige motivering haar toelaten om de reden te begrijpen waarom de overheid de beslissing heeft genomen, dan nog moet worden vastgesteld dat het Frans de meest gebruikte taal is in Marokko, dat de aanvraag in het Frans is gebeurd en dat al de documenten gevoegd bij de aanvraag in het Frans waren opgesteld. Dit houdt zowel een schending in van de Taalwet Bestuurszaken als een motiveringsgebrek.

Verzoekster zet tevens uiteen dat de motieven juridisch niet correct zijn. Artikel 11 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat, om het recht op gezinshereniging te weigeren, het moet vaststaan dat het huwelijk uitsluitend werd afgesloten opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen. In casu is hiervan geen bewijs voorgelegd, daarom is de beslissing strijdig met de artikelen 10 en 11 van de Vreemdelingenwet. Artikel 10 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op verzoekster die in het huwelijk is getreden met de heer A., in België gevestigd.

4.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de aanvraag werd ingediend bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging die per definitie zowel het Nederlands als het Frans hanteert. Er kan geen sprake zijn van een obligate toepasbaarheid van de taalwet zoals die op federaal vlak het evenwicht tussen de taalgemeenschappen waarborgt, nu een visumaanvraag geen specifieke argumentatie impliceert en beperkt is tot het invullen van de in een formulier voorziene ruimtes met vermelding van materiële gegevens omtrent identiteit en reisgegevens. Daarenboven is verzoekster geen ingezetene en heeft zij geen belang bij het bewaren van een taalpariteit die behoort tot de specifieke Belgische staatsproblematiek. De bestreden beslissing werd met inachtneming van de taalwetgeving in het Nederlands genomen.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet betreft, stelt verwerende partij vast dat verzoekster kritiek uit op de motieven van de bestreden beslissing en daarbij blijk geeft van kennis van de motieven van de beslissing. Verzoekster heeft bijgevolg geen belang bij deze kritiek. De formele motiveringsplicht heeft immers tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen die aan de beslissing ten grondslag liggen zodat hij in staat is te oordelen of het zinvol is om tegen de beslissing in beroep te gaan. Deze doelstelling is bereikt. De naleving van genoemde plicht houdt geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Waar verzoekster aanvoert dat de beslissing onvoldoende is gemotiveerd, is haar toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan zij de schending opwerpt zodat het eerste middel in rechte faalt. Het eerste middel mist juridische grondslag en kan niet worden aangenomen. In zoverre verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 10 en 11 van de Vreemdelingenwet, verwijst verwerende partij naar haar repliek op het derde middel. Uit de deugdelijke vaststellingen van de politie naar aanleiding van het onderzoek gevoerd door de procureur des konings blijkt dat geheel terecht werd beslist verzoeksters huwelijk niet te erkennen.

4.1.3.1. De Dienst Vreemdelingenzaken is een centrale dienst waarvan de werkring het ganse land bestrijkt.

Het door verzoekster ingeroepen artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

Uit de parlementaire voorbereidingen van de Taalwet Bestuurszaken blijkt dat ter verduidelijking van de taalregeling die voor de centrale diensten in hun betrekkingen met particulieren geldt, wordt verwezen naar de begrippen ‘burger’ en ‘inwoner’, hetgeen volgens het Van Dale Groot Woordenboek der Nederlandse taal betekent “inwoner van een stad” of “lid van een staatsgemeenschap”, “iemand die in of binnen een gebied of plaats woont”.

De Memorie van Toelichting stelt immers het volgende:

“(…) Aan de particulieren zal, zoals nu, worden geantwoord in de taal die zij hebben gebruikt. Die regeling die aan iedere burger toelaat met de hogere besuren van zijn land te corresponderen in zijn eigen taal is normaal maar is moeilijk overeen te brengen met de taalregeling die opgelegd wordt voor de binnendienstbehandeling: in veel gevallen vergt zij de tussenkomst van vertalers (…)”

In de nota van de regering, die in het verslag SAINT-REMY is opgenomen, wordt herhaald dat:

“(…) Aan de particulieren zal zoals thans reeds het geval is, worden geantwoord in de taal die zij hebben gebruikt. Deze regeling, die aan iedere inwoner toelaat met de hogere besturen van zijn land te corresponderen in zijn eigen taal, is normaal maar moeilijk overeen te brengen met de taalregeling die opgelegd wordt voor de binnendienstbehandeling: in vele gevallen vergt zij de tussenkomst van vertalers (…).”

Tevens wordt erop gewezen dat de totstandkoming van de taalregeling in bestuurszaken steeds dient te worden gesitueerd in de specifieke Belgische context. Zo merkt de Memorie van Toelichting op:

“(…) Het ontwerp dat U thans wordt voorgelegd heeft ten doel, zoals in de verklaring van 2 mei 1961 werd aangekondigd, in het kader van een algemene herziening van de taalwetgeving in bestuurszaken, een oplossing te geven aan de problemen die betrekking hebben op de Brusselse agglomeratie, de randgemeenten en de centrale besturen. Meteen wordt er naar gestreefd de kwestie van de afbakening te regelen ter ener zijde van de Nederlandse en Duitse taalgebieden en ter andere zijde van de Franse en Duitse taalgebieden. (…)”

Voorts besluit de toenmalige minister van Binnenlandse Zaken en van Openbaar Ambt, A. GILSON, dat:

“(…) Het ontwerp dat U ter bespreking wordt voorgelegd, is voor de Nederlandssprekende en de Franssprekende Belgen een redelijk vergelijk. Aan de inwoners van het Duits taalgebied biedt het een volledig administratief taalstatuut. Uiteraard kan een vergelijk aan alle betrokken partijen geen volledige voldoening schenken op alle punten: het is een wederzijdse toegeving die moet doordrongen zijn van goede wil en vooral van begrip. De regering drukt de hoop uit dat haar ontwerp vooral vanuit dat standpunt zal onderzocht worden. Ten deze moet iedereen zich laten leiden door het verlangen de goede verstandhouding tussen Vlamingen en Walen te verstevigen en recht te laten wedervaren aan de billijke betrachtingen van de enen zowel als van de anderen. (…)”

Uit dit alles volgt dat de wetgever met het begrip “particulieren” de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen bedoelt (Gedr. St., Kamer, 331 [1961-62], nr. 1, blz 7.).

Tevens wordt opgemerkt dat de taalregeling de openbare orde raakt waardoor de Taalwet Bestuurszaken niet extensief dient te worden uitgelegd. De bepalingen van de Taalwet

Bestuurszaken moeten steeds zo geïnterpreteerd worden zodat het door de wetgever gestelde doel wordt bereikt (RvS 12 februari 1970, nr. 13.956).

Ook in de rechtsleer wordt aangenomen dat onder “particulieren”, in de zin van artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken, de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen en de in het buitenland verblijvende Belgen dient te worden verstaan (R. RENARD, *Talen in bestuurszaken, in de bedrijven en in de sociale betrekkingen*, in A.P.R., Gent, Story-Scientia, 1983, nr. 225; F. GOSSELIN, *L'emploi des langues en matière administrative; Les lois coordonnées du 18 juillet 1966*, in *Pratique du droit*, nr. 17, Brussel, Editions Kluwer, 2003, 198).

Daarenboven kan ook nog verwezen worden naar het advies van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht van 26 november 1964, nr. 133 dat het volgende stelt:

“(…) Overwegende dat naar luid van artikel 30, § 1 (2), de centrale diensten voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik maken van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend; Overwegende dat onder particulieren verstaan wordt niet alleen de Belgische onderdanen doch tevens de vreemdelingen die in België verblijf houden; dat de ministeriële departementen dus in het Duits dienen te antwoorden aan vreemdelingen die in België verblijf houden en zich van die taal hebben bediend voor hun betrekkingen met de centrale diensten (…)” en “(…) dat het geen wettelijke verplichting is doch wel als normaal en mogelijk voorkomt dat ook aan vreemdelingen in het buitenland die zich van het Duits bediend hebben in deze taal geantwoord wordt (…)” (

Uit het voorafgaande kan worden besloten dat er op grond van de Taalwet Bestuurszaken geen wettelijke verplichting bestaat dat een centrale dienst in de betrekkingen met de in het buitenland verblijvende vreemdeling gebruik dient te maken van de landstaal waarvan deze laatste zich heeft bediend. De schending van artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd door verzoekster.

Het bovengestelde betekent echter niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken vrij is in het kiezen van één van de landstalen bij het behandelen van een visumaanvraag. In deze dient te worden verwezen naar artikel 39 van de Taalwet Bestuurszaken.

Artikel 39, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en de plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling”

Artikel 17, §1 van de Taalwet Bestuurszaken bepaalt vervolgens:

“(…) In zijn binnendiensten (…) gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgende onderscheid:

A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is:

- 1° uitsluitend in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;
- 2° tegelijk in Brussel-Hoofdstad en in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;
- 3° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied: de taal van het gebied waar de zaak haar oorsprong vindt;
- 4° tegelijk in het Nederlandse en het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in een van de eerste twee gebieden: de taal van dat gebied;
- 5° tegelijk in het Nederlands en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in deze laatste: de hierna onder punt B voorgeschreven taal;
- 6° uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorgeschreven taal;

B. Indien de zaak niet gelocaliseerd of niet localiseerbaar is en:

1° een ambtenaar van de dienst betreft: de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtaal;

2° door een particulier is ingediend: de door deze gebruikte taal;

3° geen van de gevallen onder 1° en 2° zich voordoet: de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen. Indien de ambtenaar geen toelatingsexamen heeft afgelegd, gebruikt hij zijn hoofdtaal (...)"

Een visumaanvraag die ingediend wordt in het buitenland door een vreemdeling, betreft een aangelegenheid die niet gelocaliseerd of lokaliseerbaar is in één van de taalgebieden van België (RvS 5 mei 1999, nr. 80.100, RvS 25 mei 2004, nr. 131.688). Dit blijkt ook uit de voorbereidende werken van de Taalwet Bestuurszaken, waarbij de minister het volgende verklaarde:

“Selon les précisions fournies par le ministre dans les travaux préparatoires de cette dernière loi, la terminologie ‘affaire localisée ou localisable’ est empruntée à l’arrêté Royal du 6 janvier 1933, pris en vertu de la loi de 1932. Selon la déclaration du ministre souvent reproduite: ‘on dit d’une affaire qu’elle est localisée lorsqu’elle trouve son origine dans une des régions linguistiques; on dit qu’elle est localisable, lorsque par une vue de l’esprit les conditions sont remplies, pour localiser une affaire dans une région déterminée » – Doc. Parl.Chambre, n° 331/27, Rapport fait au nom de la Commission de l’Intérieur par M. SAINT-REMY, p.32, in Pasin., 1963, p. 968).

Vermits verzoeksters zaak niet in een specifiek taalgebied noch in Brussel-Hoofdstad kan worden gelocaliseerd, nu zij als een in het buitenland verblijvende vreemdeling vanwege de Belgische autoriteiten de toelating wenst te verkrijgen voor een verblijf op het Belgische grondgebied (RvS 5 mei 1999, nr. 80.100; RvS 25 mei 2004, nr. 131.688), wordt de taal in de binnendienst overeenkomstig artikel 39 juncto artikel 17, § 1, 3° van de Taalwet Bestuurszaken, bepaald door het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak werd opgedragen (of eventueel diens hoofdtaal) (cf. “Si l’affaire n’est ni localisée, ni localisable, c’est la langue de l’agent qui prévaut” – Doc. Parl.Chambre, n° 331/27, Rapport fait au nom de la Commission de l’Intérieur par M. SAINT-REMY, p.32, in Pasin., 1963, p. 968 en “la langue de l’agent à qui l’affaire est confiée n’intervient que subsidiairement, à défaut de tout autre critère” - Doc. Parl. Sén., Sess.ord. 1962-1963, n° 304, p.21, “c’est-à-dire en l’absence de tout rapport décelable entre cette affaire et une région linguistique” – CE 12 novembre 1968, n°13.208) vermits onderhavig geschil geen ambtenaar van een dienst betreft en zoals reeds voorafgaand werd verduidelijkt, de in het buitenland verblijvende vreemdelingen niet kunnen worden begrepen onder het begrip ‘particulieren’.

Aangezien de behandeling van de visumaanvraag van verzoekster blijkens het administratief dossier opgedragen was aan ambtenaar A. H. (...) en dat zij ook finaal de in het Nederlands opgestelde beslissing neemt en er geen elementen in het dossier voorhanden zijn die erop wijzen dat deze ambtenaar behoort tot de Franse taalrol, werd de bestreden beslissing terecht in het Nederlands opgesteld.

Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

4.1.3.2. De overige onderdelen van het eerste middel worden niet besproken, nu uit de bespreking van het tweede middel zal blijken dat dit gegrond is.

Het eerste middel is, in de aangegeven mate, ongegrond.

4.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 5/4 van de Richtlijn 2003/86 van de Raad van de Unie van 22 september 2003 betreffende de minimumnormen inzake gezinshereniging en van artikel 12bis, § 2 en artikel 76, § 1 van de “wet van 15 september 2006”. De aanvraag dateert van 29 augustus 2006 en de beslissing

van 27 februari 2008. De overgangsbepalingen van de wet van 15 september 2006 schrijven voor dat vanaf de inwerkingtreding van deze wet de situaties omschreven in deze wet onder de nieuwe bepalingen vallen. De behandelingsduur heeft meer dan negen maanden in beslag genomen, er kan dus worden aangenomen dat er een positieve beslissing genomen is.

4.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoekster niet aanduidt welke wet van 15 september 2006 zij bedoelt omdat er twee wetten zijn van die datum. Geen enkele van beide wetten heeft een artikel 12bis en de inhoud van artikel 76 in beide wetten kan in verband gebracht worden met verzoeksters concrete kritiek. Verzoekster geeft geen duidelijke omschrijving van de rechtsregel die zij geschonden acht. Het middel is onontvankelijk.

Uiterst ondergeschikt voert verwerende partij aan dat verzoeksters verwijzing naar artikel 5.4 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, nu het overschrijden van de termijn niet gesanctioneerd wordt door deze Richtlijn. Verzoekster kan zich niet op artikel 10 van de Vreemdelingenwet beroepen, nu dit artikel geen betrekking heeft op het indienen van een visumaanvraag maar op een aanvraag ingediend door een vreemdeling die reeds in het Rijk verblijft.

4.2.3. Artikel 5.4 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad inzake het recht op gezinshereniging werd omgezet in Belgisch recht, namelijk artikel 12bis van de Vreemdelingenwet, in werking getreden op 1 juni 2007. Artikel 76, § 1 van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bepaalt dat vanaf haar inwerkingtreding, deze wet van toepassing is op alle bij haar bepalingen bedoelde toestanden.

Artikel 12bis van de Vreemdelingenwet, zoals dit in werking is getreden op 1 juni 2007, luidt als volgt:

“(…)

§ 2

Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, met name een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document.

De datum voor het indienen van de aanvraag is die waarop alle bewijzen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd.

De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en betekend.

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een gemotiveerde beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.

Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van negen maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig, het vierde lid, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden.”

Verzoekster voert aan dat de beslissing inzake haar aanvraag dateert van meer dan negen maanden na de aanvraag. Verzoekster vulde het formulier van visumaanvraag namelijk in op 17 augustus 2006 en de beslissing hierover dateert van 22 februari 2008.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verwerende partij de visumaanvraag met referentie CAS/00000166423 beschouwt als ingediend in augustus 2006. Dit blijkt eveneens uit de inhoudstabel van het administratief dossier en uit de bewoordingen van de bestreden beslissing: *“Op datum van 29/08/2006 werd er op basis van artikel 10, § 1, al.1,4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een visumaanvraag ingediend voor mevrouw B.I., (...)”*. Het parket van de procureur des konings werd op 10 oktober 2006 aangeschreven voor advies inzake het huwelijk en de echtgenoot van verzoekster werd gehoord op 30 november 2006 en 23 maart 2007.

Uit de stukken van het dossier blijkt eveneens dat betreffende deze aanvraag op 10 oktober 2006 een beslissing tot uitstel van het nemen van een beslissing werd genomen, omdat aan het parket van de procureur des konings een advies werd gevraagd inzake een eventueel schijnhuwelijk. Op 23 april 2007 werd de raadsman van verzoekster ingelicht omtrent deze beslissing tot uitstel van beslissing.

Verwerende partij betwist niet dat artikel 76, § 1 van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bepaalt dat vanaf haar inwerkingtreding, deze wet van toepassing is op alle bij haar bepalingen bedoelde toestanden. Verwerende partij betwist evenmin dat artikel 12bis van de Vreemdelingenwet in werking is getreden op 1 juni 2007 en bijgevolg vanaf die datum van toepassing was op de in casu hangende aanvraag.

Ingevolge artikel 12bis van de Vreemdelingenwet moet de beslissing worden genomen binnen de negen maanden volgend op de datum van de indiening van de aanvraag, met een mogelijkheid van uitstel van twee maal drie maanden. De beslissing moest dus uiterlijk worden genomen vijftien maanden na de datum van de aanvraag, die in casu in augustus 2006 plaatsvond. Deze datum van aanvraag wordt niet betwist door verwerende partij en wordt door haarzelf gebruikt in al de stukken van het dossier. De beslissing moest dus uiterlijk in de loop van november 2007 worden genomen. Er wordt tevens opgemerkt dat er zich geen tweede beslissing tot uitstel in het dossier bevindt, enkel deze van 10 oktober 2006.

Het gevolg dat artikel 12bis van de Vreemdelingenwet voorziet in het geval er geen enkele beslissing wordt genomen binnen de termijn, eventueel verlengd overeenkomstig het vierde lid van dit artikel, is dat de toelating tot verblijf moet worden verstrekt. Er is niet voorzien dat er daarna nog een beslissing tot weigering kan worden genomen. In casu werd wel zulke niet in de wet voorziene beslissing genomen.

Het tweede middel is gegrond.

Aangezien het tweede middel tot nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, bestaat er geen noodzaak om de schending van de overige aangehaalde bepalingen of beginselen zoals vermeld in het eerste en het derde middel te onderzoeken.

5. Vermits de Raad oordeelt dat verzoekster een middel heeft aangevoerd dat tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden, is er grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

6. De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen wordt verworpen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

Vernietigd wordt de beslissing de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 22 februari 2008 waarbij de visumaanvraag van verzoekster wordt verworpen.

### **Artikel 2**

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

### **Artikel 3**

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**M. DENYS.**

**A. DE SMET.**